

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Η διερεύνηση της λειτουργίας τριών κινηματογραφικών κωδίκων (ήχος off, επέμβαση στο χρώμα, δημιουργική χρήση του zoom) αποτελεί το μέσο για την διατύπωση της κεντρικής ιδέας της ταινίας. Στο επίπεδο της δομής, η ταινία αρθρώνεται λιγότερο με βάση τις τεχνικές της αφήγησης και περισσότερο μέσα από μια ποιητική γραφή. Η απουσία λόγου, πλοκής και χαρακτήρων κινείται σ' αυτή ακριβώς την κατεύθυνση. Έτσι η ιστορία εξελίσσεται σαν παραμύθι με μαγικά στοιχεία, έξω από τους παραδοσιακούς κανόνες της μυθοπλασίας.

Μια τσιγγάνα κλέβει πορτοκάλια από μια χωματερή για να τα πουλήσει σε κάποια λαϊκή αγορά. Τα πορτοκάλια αποκτούν μαγικές ιδιότητες αφού παράγουν μουσικό ήχο αποκαλύπτοντας μια κρυμμένη διάσταση του κόσμου σε όποιον δοκιμάσει να τα φάει. Η τσιγγάνα και τρεις γυναίκες, ενώ εργάζονται, βιώνουν ταυτόχρονα αυτή την παράξενη εμπειρία. Οι τέσσερις γυναίκες, άγνωστες μεταξύ τους, μιλούν διαφορετικές γλώσσες ζώντας και δουλεύοντας μέσα σε μια σύγχρονη αθηναϊκή βαβέλ. Το τραγούδι των πορτοκαλιών έχει την ιδιότητα να σβήνει όλους τους ήχους της πραγματικότητας και να ανακαλεί ξεχασμένες αισθήσεις. Οι τέσσερις γυναίκες δεν ακούν πια όσα συμβαίνουν γύρω τους. Όταν συναντιούνται, μοιράζονται αυτή τη σιωπή και επικοινωνούν. Το βλέμμα τους για τον κόσμο αλλάζει. Έτσι, μόνο αυτές μπορούν να δουν τη βροχή που πλημμυρίζει τα πάντα και μετατρέπει την πόλη σ' έναν απέραντο βυθό. Αισθάνονται να πνίγονται και στο τέλος καταφέρνουν να βγουν στην επιφάνεια.

Η ταινία θέλει να αποφύγει κάθε είδους συμβολισμό. Όπως στα παραμύθια, έτσι κι εδώ η εικόνα δεν επιδέχεται ερμηνείες σε πολλά επίπεδα και πρέπει να λειτουργήσει αυτόνομα. Για το λόγο αυτό, το βάρος πέφτει στο εικαστικό αποτέλεσμα και στη φόρτιση της εικόνας από την ανορθόδοξη λειτουργία του ήχου. Η ηχητική μπάντα δε λειτουργεί σε καμμία περίπτωση αρμονικά σε σχέση με την εικόνα και οι ηχητικές ατμόσφαιρες βρίσκονται μονίμως σε σύγκρουση με τους χώρους και τις δράσεις που απεικονίζονται. Το κεντρικό σώμα της ταινίας αρθρώνεται με βάση την επαναληπτικότητα. Όπως φαίνεται και στο σενάριο υπάρχει μια επαναληπτική - σχεδόν γεωμετρική - χρήση του zoom-in και του zoom-out (σκηνές Νο 5, 6 και 7) η οποία

καθορίζει τόσο τη λειτουργία του ήχου-off όσο και το ρόλο του εκτός-πεδίου χώρου. Παράλληλα, η χρήση της τεχνικής του αποχρωματισμού της εικόνας τονίζει την αίσθηση της "μαγικής" επίδρασης των πορτοκαλιών και στο επίπεδο της εικόνας - εκτός από το επίπεδο του ήχου.

Στόχος της ταινίας είναι να μοιραστεί ο θεατής το βλέμμα των τεσσάρων γυναικών, να δώσει δηλαδή καινούργιο νόημα σε τετριμμένες εικόνες της καθημερινότητας (δρόμοι της πόλης, χρηματιστήριο, λαϊκές αγορές, καφενεία), χαρη στις δυνατότητες της κινηματογραφικής γλώσσας. Η ταινία φιλοδοξεί να λειτουργήσει σαν ποιητικό σχόλιο πάνω στη δύναμη ξεχασμένων ήχων και χρωμάτων που αντιστέκονται στο θόρυβο και το γκρίζο της πραγματικότητας.